

Ποιητική συλλογή ENΔΟΜΥΧΑ, εκδόσεις Χαραμάδα, 2011

Πέντε ποιήματα από την συλλογή

Αρκούντως

απέναντι στη ζωή κράτησα μια στάση εντιμότητας
κι αυτή απέναντί μου,
παράπονο δεν έχω
μονάχα μερικές φορές μεμψιμοιρώ
όχι για ό,τι δε μου 'δωσε
-έτσι κι αλλιώς χρωστούμενα η ζωή δεν έχει σε κανέναν-
αλλά για αυτά που μου τα χάρισε
και πριν να τα χαρώ τα πήρε πάλι πίσω
-μιλώ για κάτι έρωτες παλιούς που διήρκεσαν για ελάχιστο
και για χαρές μηδαμινές που η πρόωρη απώλεια τους
τις έφτασε ως την εξιδανίκευση -
τάχα γιατί αρκούντως -λέει -
δεν εκτίμησα τη δωρεά τους

κισσός

θα σου χαρίσω τα χαλάσματά μου
τους ξεφλουδισμένους τοίχους και τα ανώφλια μου
και τα παράθυρα που χάσκουν στο κενό
με τα πατζούρια τους μαζί, που ανοιγοκλείνουν πια
μονάχα με τον άνεμο....

τον αυλόγυρο μου θα σου χαρίσω
και την σιδερένια πόρτα της αυλής με τα παγώνια
τις οροφές μου με τους γύψινους ρόδακες
και τα πατώματά μου τα σαθρά
που αδυνατούνε πια να βαστάξουν βήματα

θα σου χαρίσω την κατάρρευσή μου ολάκερη
αρκεί να μου υποσχεθείς εσύ
την αναρρίχηση σου ...

αθόρυβα

έτσι θέλω να περάσω τη ζωή μου, αθόρυβα
όπως κι ως τώρα
χωρίς αλαλαγμούς και τυμπανοκρουσίες έπαρσης,
ρυάκι μικρό ορεσίβιο που έρπει
αόρατο σχεδόν , ανάμεσα απ' το χιόνι
δίχως ν' ακούγεται σάλαγος νερού,
πάταγος καταρράκτη

κι έτσι να μ' αγαπάτε θέλω, αθόρυβα
δεν ωφελούν τα ρήματα και τα επίθετα
στην αγάπη.
μονάχα τα ουσιαστικά
κι εμένα μου αρκεί να με μυεί
η μυσταγωγική σιωπή των ματιών σας,
κι η λάμψη τους να μ' οδηγεί –μάντη τυφλό-
ολόισια στα αισθήματά σας.

Δεν τους εμπόδισα

έμαθα να διαβάζω από νωρίς κι από μακριά
τα χείλη όλων εκείνων που συναλλάσσονται
χαμηλοφώνως κι εν κρυπτώ με το άδικο
να διαβλέπω μέσα στις παλάμες τους τα αόρατα ίχνη
που άφηγε πάντα η ανταλλαγή βρώμικων νομισμάτων
και κάτω απ' τα ψιμύθια του προσώπου τους
να διακρίνω ευκρινώς τα ανερευθρίαστα μάγουλα τους...

όμως, δεν τους εμπόδισα ποτέ...

τοιχογραφία υπήρξα πάντοτε Αγίου
που ενώ υπέμεινε μαρτύρια φριχτά για να υπερασπιστεί
την πίστη του, κατόπιν λούφαξε για αιώνες
κάτω από στρώσεις δώδεκα ασβέστη
για να χαρεί την έπαρση της αγιότητάς του...

μα πόσο απέχει αυτό απ' την αγιότητα!

Έγκλειστη

Εύρισκες βαρετό να υφαίνεις
πίσω από κάθετο αργαλειό
και αγνές αγνίθες* να κρεμάς
στις άκρες των νημάτων
-πολλά □ πολλά σου πέφτανε τα βάρη
κι η ποικιλία ελάχιστη-
μιας κι η ψυχή σου για άλλα ανώτερα διψούσε:
για ίαμβους, για ανάπαιστους, για ρίμες.

Κι έτσι σε πείσμα όλων
εκείνων που σε θέλανε κλεισμένη
-τάχα να μη σ' αγγίξει μάτι ανδρός
πριν απ' το γάμο-
έσπασες του γυναικωνίτη
τα που σε κλείναν μάνταλα
ακροπατώντας πα στα νύχια μη σ' ακούσουν.
και κύλησες σιγά □ σιγά
μαζί με το ημίφως
μες στα δωμάτια των ανδρών□

κι εκεί για πρώτη σου φορά
είδες, πως απ' το στόμα του γραμματιστή
πως από του κιθαριστή τα δάχτυλα
τα αρσενικά σου αδέρφια
διδάσκονταν τον Όμηρο.
και σαν πήρες μια βαθιά ανάσα ελευθερίας□